

N:o 46.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 3 maj 1895.

— — — — Andra Kammaren — 3 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om vidtagande af åtgärder till förekommande af obehörigt bruk af sådana inteckningar, som, enligt 23 § i förordningen angående inteckning i fast egendom, må utan uppvisande af inteckningshandlingen dödas.

(Lagutskottets utlåtande n:o 29.)

Till Konungen.

Uti en inom riksdagen väckt motion har erinrats, hurusom stadgandet i 23 § i förordningen angående inteckning i fast egendom den 16 juni 1875, sådan denna paragraf lyder enligt förordningen den 6 oktober 1882, att ny egare till fastighet, som blifvit efter utmätning såld å offentlig auktion eller under konkurs, i den ordning konkurslagen bestämde, egde att utan uppvisande af inteckningshandlingarne i hufvudskrift erhålla dödning af inteckningarne för de fordringar, som antingen alldeles icke eller endast till någon del kunnat af köpeskillingen gäldas, gifvit anledning till bedrägerier i så måtto, som inteckningshandlingen, innan dödandet egt rum, utsläppts i rörelsen, och den, som mottoge en sådan handling, vore ur stånd att af dess innehåll eller af gravationsbevis erhålla kännedom om inteckningens beskaffenhet.

Det vore af nöden att på lagstiftningens väg söka hindra missbruken af dylika inteckningshandlingar. Härutinnan kunde flera utvägar förefinnas, men motionären förestälde sig att enklaste och bästa sättet vore, att vederbörande auktionsförrättare skulle förpligtas att göra anmälan om den felande likviden på inteckningarne.

Utsökningslagens 86 § föreskrefve, att om fast egendom blifvit utmätt för icke in-tecknad fordran, skulle utmätningssmannen genast å landet till domaren och i stad till rätten insända bevis om utmätningen och beloppet af den fordran, hvarför utmätningen skett. Inteckningslagens 38 § stadgade vidare, att beviset skulle uppläsas och intagas i inteckningsprotokollet på landet å nästa rättegångsdag under lagtima ting och i stad å nästa rättegångsdag för inteckningsärenden.

Med tillämpning af denna princip kunde genom ett tillägg till dels 26 § eller annan paragraf i 6 kap. utsökningslagen, dels ock 38 § i inteckningslagen föreskrifvas, att, då öfverenskommelse träffats om fördelning af köpeskillingen för såld fastighet eller så snart förslag eller utslag om dylik förening vunnit laga kraft, utmätningssman eller öfverexekutor skulle genast å landet till domaren eller i stad till rätten insända bevis om de inteckningar, som alldeles icke eller endast till någon del kunnat gäldas af köpeskillingen. Detta bevis skulle sedan gifvas samma behandling, som omförmäldes i 38 § inteckningslagen. Genom dessa åtgöranden förefunnes en grund för att uti gravationsbevisen kunna anteckna förhållandet med dessa tvifvelaktiga inteckningshandlingar. Man kunde häremot invända, att denna åtgärd skulle menligt inverka på dens rätt, som å exekutiv auktion inköpt en fastighet och som ville med fortfarande inteckningsrätt utgifva en inteckningshandling utaf här omförmälda beskaffenhet. Men då ifrågasatta åtgärden om anmälan och anteckningen i inteckningsprotokollet icke upphäfde inteckningen eller kunde betaga fastighetens köpare att genom en anmälan till inteckningsprotokollet gifva full kraft åt inteckningshandlingen, egde anmärkta invändning icke någon betydelse. Frågan tarfvade emellertid en närmare utredning och granskning, än som kunde utaf motionären verkställas, hvarför motionären ej framlade något formuleradt förslag till lydelse af det tillägg till utsöknings- och inteckningslagarne, som för uppgifna målets vinnande erfordrades.

Riksdagen, som anser lagstiftningsåtgärder i syfte att förebygga de af motionären påpekade oegentligheter och missförhållanden vara af behofvet påkallade och tillika finner det af motionären framställda förslag till lösning af förevarande fråga förtjent af närmare granskning och utredning, får för den skull anhålla, att Eders Kongl. Maj:t tacktes låta utarbete och för Riksdagen derefter framlägga förslag till lag i syfte att

förekomma obehörigt bruk af sådana in-teckningar, som enligt 23 § i förordningen angående in-teckning i fast egendom må dödas, utan att in-teckningshandlingen i hufvudskrift uppvisas, men med hvilka dylik åtgärd icke vidtagits.

Stockholm den 3 maj 1895.

Med undersätlig vörndnad.